

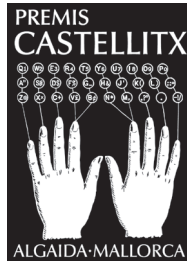
Jacobo Vidal Franquet

La trista història de Juanito Lledó.  
Reflexions de Juanito Lledó fetes  
a l'ombra d'una branca d'olivera sevillenca  
un dia que no feia ni fred ni calor

*Accèssit de Narració Curta  
Certamen Literari de Castellitx*

ALGAIDA, 2000





*Col·lecció Binària* · Premis Castellitx · PC2000-N-A-0160-0130

© del text: Jacobo Vidal Franquet

© de l'edició: Ajuntament d'Algaida, 2019

Publicat per primera vegada a *Certamen Literari de Castellitx 2000. Obres primeres: Poesia, Narració Curta i Glosat*. Algaida: Ajuntament d'Algaida, 2001. (Plaquetes d'Història i Cultura; 10/11)

Coberta, maquetació i disseny de la col·lecció: Bartomeu Salas Mascaró

Coordinació editorial: Bartomeu Salas Mascaró

Ajuntament d'Algaida

C/ del Rei, 6 · 07210 Algaida (Illes Balears)

Tel.: 971 12 50 76 · 971 66 56 79

*ajuntament@ajalgaida.net*

*premicastellitx@ajalgaida.net*

*biblioteca@ajalgaida.net*

*www.ajalgaida.net*

*Queden totalment prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació, total o parcial, d'aquesta obra.*

Jacobo Vidal Franquet

La trista història de Juanito Lledó.  
Reflexions de Juanito Lledó fetes  
a l'ombra d'una branca d'olivera sevillenca  
un dia que no feia ni fred ni calor

*Accèssit de Narració Curta  
Certamen Literari de Castellitx*

ALGAIDA, 2000



La narració *La trista història de Juanito Lledó. Reflexions de Juanito Lledó fetes a l'ombra d'una branca d'olivera sevillenca un dia que no feia ni fred ni calor*, de Jacobo Vidal Franquet fou guardonada amb un accèssit al xxiv Concurs de Narració Curta del Certamen Literari de Castellitx 2000. En foren jurats, Llorenç Antich Trobat, Pere Fullana Puigserver, Gabriel Janer Manila i Pere Mulet Cerdà.



## **La trista història de Juanito Lledó. Reflexions de Juanito Lledó fetes a l'ombra d'una branca d'olivera sevillena un dia que no feia fred ni calor**

A JUANITO LLEDÓ NO SAP ningú si és que no li agradava riure o si és que no podia riure. Jo penso que potser és que no en sabia, de riure. Juanito Lledó era fill de Juan Lledó. Juanito Lledó tenia molt poca quantitat de cabell ros al cap, el seu era un cabell més aviat castany. Juanito Lledó era periodista i acostumava a escriure unes frases veritablement llarguíssimes, molt més llargues que aquesta, que té una longitud ridícula, irrisòria. Juanito Lledó, quan escrivia, semblava que creés grandiosos cucs de terra de cal·ligrafia sublim, no com la d'un servidor.

Les nits en què Juanito Lledó escrivia articles per al seu setmanari provincià eren, habitualment, com totes les altres nits de l'any, com les nits en què no escrivia res, com les nits en què escrivia però en què no escrivia per al seu setmanari de províncies. En realitat, totes les nits de l'any, com tots els dies, com totes les persones, com tots els raves, són diferents. Però això, si no hi estàs avesat, és molt difícil de veure.

Juanito Lledó, que era un periodista que escrivia frases llargues com grans cucs de terra de sublim cal·ligrafia, no com la d'un servidor, caminava descompassadament. Primer avançava un peu, després l'altre. Com tothom. Però ell ho feia sense ritme ni gràcia. Perquè no tot el moviment

és graciós. Juanito Lledó, que no sabia esquiar —potser perquè mai ningú no va convidar-lo a la neu—, voldria haver estat cineasta. Va intentar-ho, però les depressions i el mal de queixal van impedir-li-ho.

Hi havia una actriu molt atractiva, que pel que es veu no era cap gran actriu i que ara deu treballar a una lleteria, de la qual Juanito Lledó estava completament enamorat. Ell sempre intentava escriure papers per a la seua estimada actriu, papers importants, papers destacats, papers bells. Ho intentava, però els seus grans papers eren els papers d'home. Eren tots grotescos. Juanito Lledó tenia ànima de pallasso, es manejava espasmòdicament, cridava. Potser és que no tenia ànima.

Juanito Lledó, a les tardes de trist sol hivernal, com a les tardes de maligne sol estiuenc, s'entretenia fent flors de paper de diari i regant aquestes flors de paper de diari amb purpurina.

—Què cruel és el febrer!

—Gairebé tan cruel com l'abril!

—Què cruels són tots els mesos, tots els dies de l'any!

—Només hi ha alguns minuts, segons diria, de felicitat!

—Una felicitat que sempre intentem recordar!

Assegut sota un garrofer verd i negre, o sobre una olivera del color de l'argent, Juanito Lledó reflexionava sobre la tristesa de les vides humanes, sobre la inutilitat de la raça humana, sobre la còpula de les òlibes, sobre el pastisset i sobre la injustícia de la vida. Pensava, sobretot, en on anava a parar el seu amor.

Juanito Lledó era una màquina de l'amor. Ningú al món fabricava tant d'amor com ell fabricava. Fabricava tant d'amor que, si l'hagués pogut vendre, o regalar, hagués aconseguit que Clinton besés Saddam. L'amor de Juanito Lledó tenia objecte, però no tenia canal. Ni correspondència. Una desgràcia! No se sap si és que mai va ser capaç de fabricar-lo, el canal, si és que en construir-lo li van caure els tobots al cap, o si és que a l'objecte del seu amor no podia arribar-se mitjançant un canal. Com poden veure, a la seua vida gairebé tot és una incògnita. En un cert sentit, la seua vida és gairebé pornogràfica.

Les llàgrimes de Juanito Lledó eren molt paregudes a les llàgrimes de l'altra gent. Les llàgrimes de Juanito Lledó, sempre solitàries, baixaven suaument de l'ull per la seua galta suau. Unes anaven a parar damunt el

paper on feia aquelles frases llarguíssimes, aquelles frases que eren com enormes cucs de terra de sublim cal·ligrafia. Altres, li anaven a parar als llavis i, allí, li feien pessigolles, i li feien mal. Ara bé, hi ha una diferència remarcable: les llàgrimes de la gent normal són salades; les de Juanito Lledó eren amargues. Emulant el gran poeta podríem dir que les seues eren llàgrimes de llima. O d'aranja.

Juanito Lledó va acabar els seus dies abraçat a una ampolla de bon güisqui de malta, de dotze o quinze o vint anys, no me'n recordo i no té cap importància. Va morir sol, de pena. Sense voler cridar, sense voler molestar. Segons abans de morir va trucar a pompes fúnebres, va donar la seua adreça, va dir on podien trobar unes claus de la casa i ho va veure tot verd, ho va veure tot d'aquell verd infinit que tant havia estimat, d'aquell verd infinit que l'havia arrossegat, sense voler-ho, sense saber-ho, a la vida immunda dels desesperats, d'aquell verd infinit que l'havia fet ofegar-se en un oceà d'alcohol.

A Juanito Lledó vam enterrar-lo fa pocs dies. Els seus amics vam pagar-li una tomba soterrada, perquè a ell li horroritzava l'arquitectura quadriculada dels nínxols moderns. Sobre la tomba —em perdonarà si no m'aixeco — s'han plantat un roser, unes cebes i uns alls. D'aquí a poc anirem a visitar-lo i collirem roses, i cebes, i alls. I regalarem roses roges a les dones boniques d'ulls verds, tal com era el seu desig. I farem amandines amb alls i cebes gustoses que sempre ens el recordaran. Tots recordarem per sempre Juanito Lledó, el periodista hipermetrope que escrivia frases llarguíssimes com grandiosos cucs de terra de sublim cal·ligrafia en petits, en petitíssims, fulls de paper.

REFLEXIONS DE JUANITO LLEDÓ FETES A L'OMBRA  
D'UNA BRANCA D'OLIVERA SEVILLENCA  
UN DIA QUE NO FEIA FRED NI CALOR

No sé si saben què és no tenir res a dins del cap. No sé si poden sentir-ho. Sol puc dir que no és recomanable.

La caspa cau com deu caure la neu. Jo mai no he vist caure neu de veritat. Al meu poble la neu és sol aiguaneu. És com si la caspa, en caure des del cap sobre un paper blanc, s'evaporés.

La caspa, mentre cau, crea una ombra com de bomba aire-terra. A Amèrica gairebé tothom sap conduir, i gairebé tothom té caspa. La caspa americana és com l'europea, però es troba en una altra latitud. O en una altra longitud, que no ho sé. La caspa, la veritat, pot ser molt desagradable. Encara que, la veritat, no tant desagradable com alguns la volen pintar. Hi ha gent que és massa exagerada.

Hi ha gent que és massa exagerada, hi ha gent que no ho és tant. Hi ha gent que no sap exagerar. Hi ha gent que sent un violí i és com si sentís un gaita. Hi ha gent que no té caspa, que té seborrea. Jo només m'enrecordo de la caspa quan he d'estudiar i començo a rascar-me el cap. De vegades, he arribat a fer-me sang. Això de rascar-me el cap mentre estudio, va dir-me una metgessa, és un tic. Ma mare, quan va saber que tenia un tic nerviós —aquesta paraula, tic, es veritablement horrible — va dir-me que els tics se lleven a cop de pegar bufetades. A cop de pegar cops, podríem dir, però no quedaria tan bé.

De gent n'hi ha molta. La gent és diferent però és pareguda. La gent, de vegades, no és ni gent. Les persones, de vegades, no arriben a persones. O són animals o són màquines. A mi m'agraden les persones. Les persones tenen sentiments. També tenen passions. Hi ha gent que té passions molt fortes, però que no sap exterioritzar-les. S'haurien de fer escoles on s'ensenyés com exterioritzar les passions internes. També hi ha gent que no té passions. Els dic gent, però no ho són. I hi ha gent que no vol exterioritzar les seues emocions. A aquests no sé com dir-los. De la gent que no sap exterioritzar les seues emocions, molts pensen que estan morts. Però no. No ho estan. Viuen per dins, ni que per fora estiguin com lisiats.

Un home ros va fer, una vegada, un pastís de caspa. La caspa, normalment, fa brut; però, normalment, és inevitable. Un pastís de caspa, crec jo, és una exageració. Un altre noi ros va fer un pastís de merda de vaca. A la merda sol va afegir-li sucre. Molt de sucre. I va posar-se a remenar. A aquest país —i no dic quin — parlar de merda queda molt malament, tot i que hi ha famoses expressions com ara: són cul i merda... A aquest país parlar de merda fa poc fi, però els carrers n'estan plens. Gairebé estan tan plens com els caps estan plens de caspa. O més.



*La trista història de Juanito Lledó*

La caspa és com una escama que cau del cap. Jo, com molts cops no en tinc, de caspa, m'arrenco trossos de cap. I així em va la vida. Jo, del cert, del cert, sé molt poques coses. Coses sense importància: mercat rima amb forat, aproximadament. Tocar la flauta dolça no és ni excessivament difícil ni excessivament divertit. Sol Déu és Déu. Jo voldria tocar el violoncel i fer el basso continuo d'*Strawberry Fields Forever*, que és una cançó que no té basso continuo però que sí té violoncel. *Strawberry Fields Forever* no té basso continuo, però podria tenir-ne. El basso Alberti seria més difícil d'aconseguir. Jo també sé una cosa important, però no la sé dir.

A aquest país —torno a no dir quin— la caspa no agrada perquè s'associa als darrers anys del franquisme. La caspa és un invent dels setanta. Als Estats Units d'Amèrica, un país sense nom, o a Anglaterra, un país sense estat —com Castella?—, devien inventar-la abans. Quan hi ha guerra no hi ha caspa. Ni quan hi ha fam. La caspa és un invent de les societats desenvolupades.

Hi ha gent que, faci allò que faci, sempre té mal de panxa. Pels nervis, per la beguda, pel gas, per les intoxicacions. Hi ha gent que té mal de panxa i se sent com qui té mal de cama. Hi ha gent, en canvi, que té mal de queixal. El mal de queixal sol és comparable al mal d'oïda. Jo n'he tinguts molts i els ho puc ben assegurar. És millor tenir mal d'orella, que és superficial. Jo, abans de saber què era la caspa, ja sabia què era tenir la cara com de plastilina.

—Ella no t'ha demanat el teu amor. Ella no vol que l'estimis.

—I jo, què hi puc fer?

—Se sentirà molesta. Ella no vol que l'estimis.

—I jo, què hi puc fer?

—A més de sentir-se molesta, se sentirà culpable. Quina culpa té ella de que l'estimi un desgraciat com tu?

—Tens raó, però, té uns ulls!

Al món hi ha gent que és monàrquica i gent que no ho és, com hi ha gent que té caspa i gent que no en té. En el segon cas la diferència, molts cops, rau en el xampú, en el primer la diferència, moltes vegades, rau en el rei.

Al món hi ha gent que, monàrquica o no, casposa o no, alta o baixa, grassa o prima, blanca o negra o groga o no, al món hi ha gent que no

sap explicar-se. Al món hi hauria d'haver escoles per ensenyar la gent a expressar aquelles coses que no poden dir-se amb paraules. Hi hauria d'haver escoles, també, per tal d'ensenyar la gent a entendre les coses que se'ls hi diuen sense paraules. I sense matemàtica, que no és per aquest camí que camina la vaqueta, la vaqueta aquella del noi ros que va fer un original pastís de merda.

Al món hi ha rics i hi ha pobres. Rics que són pobres d'esperit i pobres que són pobres d'esperit. Hi ha idiotes tan idiotes que no saben que són idiotes i idiotes que són idiotes perquè pensen que són idiotes. Al món hi ha gent. Hi ha rates, també. Al món hi ha lloc per als cantants de jazz i per als cantants d'òpera. També hi ha lloc per a la gent que només canta a la dutxa. I per a la gent que no fa ni això. El cant és molt bonic, o ho pot ser. Però no és una cosa fonamental. Encara que ho podria ser.

La caspa, quan és caspa de veritat, sol ser blanca. Greixosa i lleugerament translúcida. La caspa és menys transcendental que el càncer de mandíbula, però mou molts més diners, molts més esforços, molts més pensaments. Hi ha gent que sua quan pensa en la caspa. A mi no m'agrada parlar de la caspa. Freud va morir de càncer de mandíbula. Jo pensava que tenia càncer de mandíbula. Per l'herència familiar podria perfectament ser. Però no, només la tenia —i la tinc— desencaixada. Tampoc no m'agrada parlar del càncer de mandíbula.

Hi ha gent al món que no se sap ben bé si està al món o si no ho està. Hi ha persones que sempre estan al costat d'unes altres persones, hi ha persones que dubten si les persones del seu voltant són realment persones o si són només projeccions de les seues ments malaltes. O dubten si són elles les projeccions. Hi ha persones que no existeixen, que potser sol són projeccions d'altres ments. Però són projeccions que sofreixen.

Hi ha gent que pateix molt. Hi ha gent que pateix tant per dintre que voldria patir més per fora, i així poder oblidar. Job va patir molt, però tenia paciència i confiança. I un dia, feia molt de temps, havia tingut dona i fills que es deixaren estimar, i havia estat mitjanament feliç. Fins i tot el desgraciat de Pascual Duarte va tenir dues dones. Les dones anaven a buscar-lo a ell. Hi ha gent que mai no ha estat feliç, que no pot tenir esperança.

*La trista història de Juanito Lledó*

Al món hi ha gent que va bruta i gent que va neta. Al món també hi ha gent que no va. Penseu a quin grup pertanyeu i, si algun dia en teniu ganes, veniu i m'ho expliqueu amb tot detall.

Tortosa, febrer de 1998





